

ПУТІН ЧЕКАЄ ВІД ЗАХОДУ НА ПЕРЕДАЧУ УКРАЇНИ ЯК «ЗАКОННОГО ПРИЗУ»

Пропагандистський рупор путінського режиму РІА новості виніс в заголовок слова міністра закордонних справ Росії: «Лавров: Запад стал осознать невозможность победить Россию». Як завжди видаючи бажане за дійсне, Лавров підкреслив: «Москва завжди готова до чесної розмови з урахуванням реалій, що склалися. Серед цих реалій – входження чотирьох нових регіонів до складу Росії та внесення відповідних змін до конституції, неприпустимість збереження київського режиму, який винищує російську меншість і має яскраво виражений нацистський характер».

Здавалося б нічого нового цей «дипломат» не говорить, проте та настирність, з якою московити проголошують про нові «російські регіони», вказує на те, що з Російською Федерацією ніколи ні про що домовитися не вдасться. В Кремлі чекають на зміну хазяїна Білого дому. А російська пропаганда знову почала підтримувати кандидатуру в президенти Сполучених Штатів Дональда Трампа.

Вони почали це робити так неприкрито, що закрадається підозра, чи не є цей претендент на президентське крісло відвертим ставлеником Москви. І хоча зовсім не факт, що наступним президентом Америки стане Камала Гарріс, проте після її висунення шанси Трампа на президентство різко зменшуються.

Наразі майбутнє режиму російського диктатора на пряму залежить від появи Дональда Трампа на посаді президента Сполучених Штатів. Оскільки проблематичним стає спроможність Путіна продовжувати війну з Україною в такому ж темпі, як зараз, після листопада 2024 року.

Недалекоглядні, не схильні аналітично думати, а тим паче вибудовувати міжнародні відносини на взаємовигідній і справедливій основі, російські політики лізуть на рожен, гадаючи, що це здатне принести їм успіх у протистоянні з Україною.

Не допоможуть їм тут і пропагандистські тези, що це не вони підло напали на Україну, а, мовляв, західники «дійшли рішення чужими руками напасти на Російську

Федерацію. Весь колективний Захід включився у гібридну війну проти Росії».

Те, що озвучують в Російській Федерації для внутрішнього користування докорінно відрізняється навіть від офіційних тез. Тут вони зовсім не приховують своїх намірів щодо України. А саме: «Навіщо переговори-договори тому, хто переміг і може диктувати свою волю? Вони повинні ухвалити все, що ми вирішимо. Київ просто перевіряє нас на вошивість – нашу готовність малодушно здатися та відмовитися від наших законних прізвів».

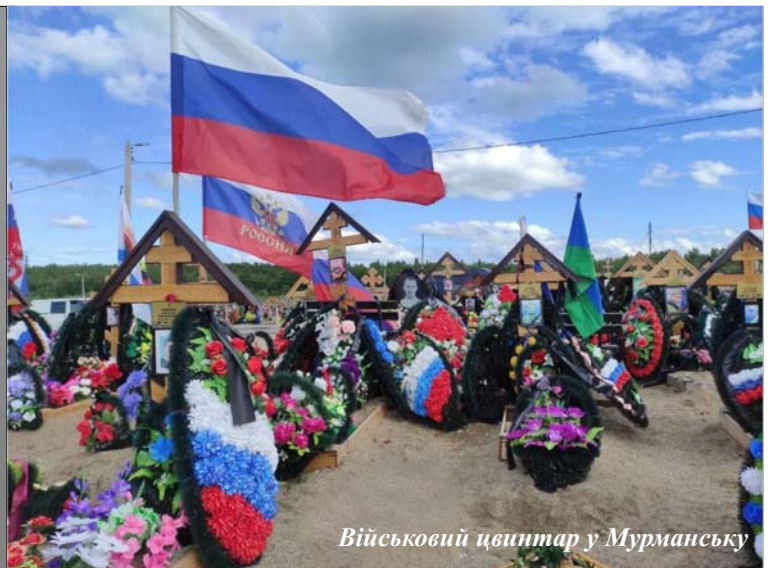
Тобто Путін чекає на передачу України Російській Федерації в якості свого «законного прізу», і сподівається його отримати вже до кінця 2024 року. Але дивно, що в Росії й досі не зрозуміли, як працює західна демократія. Вони все оцінюють за порядками та махінаціями у своїй тоталітарній системі влади.

Російський диктатор багато вклав у підтримку французької путіністки Марі Ле Пен у Франції, а потім виборці її відкинули. Для Москви це стало політичним шоком. А можлива поразка Дональда Трампа на президентських виборах 2024 року буде ще більшим ударом по Кремлю. Оскільки після цього в Трампа вже більше ніколи не буде жодних шансів знову стати президентом Сполучених Штатів.

Путін дуже стурбований тим, що Камала Гарріс може стати президентом Америки. Так само і для Дональда Трампа Гарріс дуже незручний політичний суперник. А вже після того, як вона підбере собі у віце-президенти потужного кандидата, щоб перемогти Трампа, з'явиться шанс врятувати американську демократію.

Очевидно, що в Кремлі не чекали на такий політичний сюрприз від Джо Байдена. Це переплутало всі карти Путіна, бо коли Байден вже більше не є суперником для Трампа, то симпатику Москви потрібно терміново переформатовувати усю свою передвиборчу кампанію. А це зробити не легко.

Кремль вже витратив сотні мільйонів доларів на те, щоб вивести західні демократії з рівноваги, штучно по-

Військовий цвинтар у Мурманську

силуючи суперечності у їхніх суспільствах. Путін багато років атакував саму демократичну систему. Москва виділяла гроші на підтримку крайньо правих і крайньо лівих, екологічних радикалів та противників вакцинації. Усім тим, хто міг внести в розкол західного світу хоч щось, що здатне призвести до дестабілізації на якомусь з напрямків.

Звісно, Путін боїться Камали Гарріс – вона є загрозою для його амбіцій розширення кримінальної імперії за допомогою війни, обману та завоювань чужих територій. Що вкотре доводить, що вона на правильному шляху. І коли Гарріс переможе на виборах, то це стане великою поразкою та розчаруванням для Кремля. Якщо це дійсно відбудеться, то у ліберального істеблшменту США з'явиться шанс заблокувати праві ізоляціоністські сили.

Президентські вибори в Сполучених Штатах 2024 року можуть на десятиліття, якщо не більше, визначити подальшу долю розвитку західної цивілізації та всього світу. Зміна кандидата в президенти дуже розлютувала Путіна. А той факт, що кремлівські пропагандисти віддають перевагу Дональду Трампу та Джей Ді Венсу, вказує на те, що вони вважають їх значними активами для своїх політичних інтересів.

Хоча Джей Ді Венс є клоном Трампа, але без політичної особистості. Венс не тільки виглядає дружкою на весіллі, який не знає нікого з наречених, він ще й жахливий оратор. Сміється над власними жартами, щоб показати аудиторії, що він просто сказав щось смішне. Але насправді він не сказав нічого смішного, тому сама його аудиторія не сміється.

На Заході, з великим запізненням, але все більше починають розуміти, що Росія – це тінь ілюзій 1970-х років, у які повірив світ. І коли в Кремлі побачили, що у Вашингтоні та Брюсселі у це повірили, то наступним кроком стало непродумане і нахабне вторгнення в Україну. А перед тим Європу заколисали дешевими російськими енергоносіями, і в Москві утвердилися в думці, що європейці вже готові відмовитися від Східної Європи в якості союзників, як це колись відбулося після Другої світової війни. Однак цього разу це не спрацювало.

Більшість Європи добре пам'ятає про російську окупацію Східної Європи, але російські еліти цього не здатні зрозуміти. Європейці радше б хотіли побачити Російську Федерацію, яка розпалася на незалежні національні держави, ніж знову повернутися до біполярного світу, котрий провокуватиме конфлікт, що загрожуватиме зникненню їхнього усталеного стилю життя.

Росіянам на якийсь час, використовуючи свою прихильницю Ангелу Меркель, вдалося політично заколихати європейців. Для цього «російська дипломатія» використовувала підходи, в яких прослідковувалося мистецтво запрошувати людей йти до пекла таким чином, ніби вони самі ще й запитували туди дорогою.

Путіну імпонують такі політики, як Дональд Трамп. Адже ними легко маніпулювати. При цьому Трамп завжди прислухатиметься і до власних ілюзій. Варто лише пригадати його безглузду зустріч з Ким Чен Инном. Чим була надана потужна пропагандистська підтримка північно-корейському диктатору в обмін на нульову користь для США і самого Трампа.

Загалом навіть йдеться не тільки про те, чому Путін має такий великий вплив на колишнього президента США Дональда Трампа. В Москві добре розуміють, яким жахливим невігласом є Трамп, коли йдеться про геостратегічні питання. Кремлівська головоломка прихиль-

ності розшифровуються надзвичайно просто – Трампом дуже легко маніпулювати, і це ще одна з його вразливих сторін крім, звісно, нарцисизму.

Виходячи з досвіду останніх років, можна зробити висновок, що основна зовнішньополітична стратегія Путіна і Росії полягає в спробі добитися обрання у західних демократіях своїх прихильників на найвищі державні посади. Це прослідковується і в об'єднаній Європі, і в Америці.

Путін, як і всі диктатори, не любить політичних сюрпризів. Це пояснює, чому він вимагає повного контролю над усім, щоб уникнути непередбачуваності та важкопрогнозованих подій, які можуть мати для нього критичні наслідки.

Путін та російські еліти зробили ставку, в прямому і переносному значенні, на Трампа і Венса. На кін сьогодні поставлено дуже багато. Адже, коли перемагає Камала Гарріс, то в Україні різко збільшуються шанси на те, що вона буде здатною вистояти у своїй нерівній боротьбі з Російською Федерацією.

Якщо ж перемагає Дональд Трамп, то, безумовно, на Українську державу чекатимуть дуже нелегкі часи, і можлива капітуляція, подана міжнародній громадськості у вигляді «миру» на умовах Кремля.

Йдеться про існування і виживання великої європейської нації, яка не здалася і не збирається здаватися ворогу, котрий не приховує, що націлений на її якнайшвидше знищення.

По-суті, російсько-українська війна – це трагедія українського народу, яка за своїм геноцидним потенціалом не менша від Голодомору 1932-1933 років. Але, на жаль, людство буде готове визнати це значно пізніше.

Віктор КАСПРУК,
політолог, політичний аналітик,
журналіст-міжнародник

